

Proč vlády podléhají covidovému šílenství? Za co předvolali Zuckerberga na kobereček? Čemu zabránil Trump? Co nás čeká po Velkém resetu? Zachrání Rusko svět? Proti tyranii je třeba bojovat

- CZ24 News | 20. prosince 2021

RUSKO/USA: : Andrej Fursov nabízí odpovědi na palčivé otázky současné doby a současně nám ukazuje jeden typ ruského způsobu myšlení o "postzápadu", se kterým můžeme souhlasit či polemizovat – jen pokud mu porozumíme.

Proč Američané navštívili Moskvu? Victoria Nulandová přijela před měsícem, před pár dny Rusko navštívil ředitel CIA William Burns. Aktuálně proběhlo virtuální setkání Putina a Bidena. Jsou to snad známky blížícího se uvolnění jako v 70. letech?

Přesná odpověď předpokládá informace, které nemám. Ale jak říkával jeden chytrý muž, těžká je otázka, jakou píseň zpívaly Odyseovi sirény, ale i zde je možné něco uhodnout. Nebo jinak: i ten nejtenčí vlas vrhá stín. Hlavním vnějším problémem pro Američany je dnes Čína. A pro Rusko Ukrajina – a západní státníci to vědí, proto patří mezi její kurátory. Pravděpodobně došlo na nějaký vyděračský obchod (ze strany Američanů) týkající se těchto otázek. Například (představme si to): oni nám udělají ústupky na Ukrajině, abychom se tam zaháčkovali, a my jim slíbíme odklon od Číny. *(Podobný výměnný obchod by se mohl týkat Íránu a ruských (ne)dodávek zbraní této zemi, s níž se Američané zatím marně snaží obnovit jadernou dohodu – pozn. PP.)*

Obrátit se zády k čínským spojencům?

Čína není, přísně vzato, naším strategickým spojencem, protože nikdy žádného strategického spojence neměla. Číňané jsou soběstační. Taktické spojenectví je však stále silné a Čína o ně má zájem, stejně jako Ruská federace. Sovětský svaz byl kdysi týlem Mao Ce-tungovy rodné prefektury Jen-an, dnes je Ruská federace týlem Si Ťin-pchingovy ČLR. Odklon od Číny by byl velkou chybou, protože v takovém případě by se Američané nejprve srovnali s Čínou a pak s Ruskem. Jak řekl náš slavný geopolitik z počátku dvacátého století Alexej Jedrichin-Vandam: Horší než nepřátelství s Anglosasy může být jen přátelství s nimi. Anglosasové dobře vědí, že velká vrstva ruských vládnoucích špiček se dívá směrem na Postzápad, přesněji řečeno – směrem na Londongrad (narážka na ruskou komunitu v Londýně – pozn. PP), a počítá s tím, že se před nimi ještě jednou skloní, hlavně když uslyší sliby. Vůbec se jim však nedá věřit. Napadá mě Hamletovský „Rosencrantz a Guildenstern“: „Kterým já, jako dvěma zmijím, důvěřuji“. Anglosasové za posledních třicet let nedodrželi žádný ze svých slibů. Prostě bezostyšně klamou, na druhou stranu klamou ty, kdo jsou ochotni se nechat oklamat.

Jedinou podmínkou přijatelnou pro Postzápad (na nějž se podle Fursova změnil Západ – pozn. PP) a pro Angloameričany na „uzavření míru“ s Ruskem je jeho kapitulace. Nedávno Chatham House (Královský institut mezinárodních vztahů) zveřejnil obsáhlou zprávu s názvem „Mýty a falešné koncepty v diskusích o Rusku. Jak Rusové ovlivňují západní politiku a co se s tím dá dělat.“ Článek

zkoumá šestnáct „mýtů“ o Rusku, které by měl Západ zavrhnout. Mezi „mýty“ a falešné koncepty patří představa, že liberální reformy v 90. letech Rusku uškodily; že Západ a Rusko nesou stejnou vinu za současnou situaci (tj. za všechno může Rusko); že sankce proti Rusku jsou chybný postup; že národy Ruska, Ukrajiny a Běloruska jsou jeden národ; že Krym byl vždy ruský atd.

Autoři z analýzy vyvozují tvrdé závěry, ale ve skutečnosti pouze radí anglosaským a obecně postzápadním analytikům, jak mají studovat Rusko, a politikům, jak s Ruskem zacházet. A rada je velmi prostá: vycházet z toho, že Kreml není přítelem Západu, v ničem mu neustupovat, zlepšovat vztahy jen v případě vážných ústupků ze strany Ruské federace, nikdy neobětovat svou bezpečnost pro ekonomické výhody ani své hodnoty ve prospěch spolupráce s Ruskem, připustit si, že nepřátelské vztahy s Ruskem odpovídají současné situaci a jsou diktovány realitou, a nedoufat, že se situace změní s odchodem Putina.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

V podstatě jde o „předpis“ vrcholným představitelům Postzápadu, jak drtit Rusko. Souhlasím s těmi analytiky, kteří označili dokument Chatham House za rigidní definici intelektuálního a politického diskursu o Rusku. A tento diskurs je rovněž prostý: Rusko je nepřítel, žádné ústupky, zájmy a hodnoty Ruska a Postzápadu jsou neslučitelné. Je to v podstatě kognitivní vyhlášení války. Jak říkával L. P. Berija, jedna z největších postav sovětské historie: „Kdo není slepý, ten vidí“.

Akademik Kljosov říká, že Trump může být kdykoli zatčen, protože je v Americe všem na obtíž. Přestože nám Trump provedl spoustu špatných věcí, v Rusku se k němu staví z nějakých důvodů dobře. Kdyby ho v USA zavřeli, mohl by utéct k nám jako Snowden a přečkat bouři někde v Rostově vedle Janukovyče?

Je nepravděpodobné, že by se o takovéto otázce chtěla ruská špička hádat s ultraglobalisty. A Trump k nám sotva poběží, svého nepřítele porazí stalinistickým způsobem – na jeho území. Kromě toho, i když je Trumpova situace komplikovaná, jakékoli jeho stíhání v USA je pro něj výhodné. Přesněji řečeno, může z toho mít politický zisk.

V USA zahájili monstrózní nájezd na majitele Facebooku Marka Zuckerberga. Je to vlastně zvláštní, protože věrně sloužil současnému režimu, který Trumpa ničil. A najednou takový nevděk!

Tento útok odráží velmi vážný boj mezi různými frakcemi vládnoucí vrstvy – globalistické obecně a americké zvlášť. Podívejte se, kdo má prospěch z globálního podvodu s covidem – nepopírám epidemii ani nemoc jako takovou: lidé onemocní a zemřou, ale způsob, jakým je to celé zarámováno, je zcela jistě systémově-historický podvod a zároveň první pokus o převrat v celosvětovém měřítku. Vítězi jsou nejvyšší „patra“ globální ekonomické pyramidy, vlastníci světových aktiv: bohatí bohatnou, chudí chudnou. Schwab a F. Zakaria o tom píší jako o samozřejmém faktu. Seběhlo se to jako podle písničkáře Alaina Souchoně: „*Bossově jsou zpátky na koni a všechno je v ažuru.*“ O jaká patra jde?

Na nejvyšším „patře“ se nachází technicko-ekonomický a sociální komplex, jehož základem je post-uhlíková energetika (ne však nutně zelená, vnucovaná ultraglobalisty a ekologickými extremisty), automatizovaná výroba založená na umělé inteligenci, genetické inženýrství, syntetická biologie atd. Konkrétně jde o digitální platformy jako Google, Microsoft, Facebook, které kontrolují sociální sítě, a tedy potřeby, chování, zájmy a informace, a na základě toho kontrolují přístup k hmotným i nehmotným zdrojům.

Ve druhém „patře“ sídlí finančníci (nezaměňovat s běžným finančním kapitálem, který po krizi v roce 2008 do značné míry přestal existovat: když lze tisknout biliony dolarů, mizí nejméně čtyři z pěti základních funkcí peněz). Je to parazitická vrstva udržující systém, v němž se zisky netvoří reprodukcí, ale tiskem peněz a jejich rozdáváním spřízněným bankám, investičním strukturám atd.

Třetí „patro“ nese vývěsku „technotronika“. Tento název kdysi vymyslel Zbigniew Brzezinski pro sféru, kterou řídí korporatokracie. „Patra“ pod nimi tvoří průmysl („velká Amerika“ třicátých a osmdesátých let dvacátého století) a zemědělství (malé zemědělské podniky, agroholdingy, na některých místech Evropy zemědělci).

Konfrontace Bidena s Trumpem je souboj, kde na jedné straně (Biden) jsou zástupci prvního „patra“ a části třetího a na druhé straně (Trump) finančníci z druhého patra spojeného s částí třetího – plus reálný finanční kapitál. Je to samozřejmě zjednodušené schéma, ale v zásadě správné. Jinými slovy, v osobě Bidena s tváří lstivého patolízala zvítězil „dnešek“ a „zítrěk“ nad „včerejškem“. A nyní po jejich vítězství začíná nová bitva: finančníci a korporatokracie se nechtějí nechat utlačovat netokraty z IT byznysu: ti pochodují příliš daleko k zítřku a je třeba je zpacifikovat, ať to stojí, co to stojí.

Mají všichni tito Brinové, Zuckerbergové a Gatesové šanci? Šance existuje, ale ne na vítězství knokautem, nýbrž na kompromis, který bude regulován stínovým státem (Deep State). Nikdo jen tak nedovolí, aby se netokraté stali absolutními pány nového světa. Vzpomeňte si na Cortése a Pizarra, kteří dobyli Ameriku. Byli průkopníky, ale nestali se králi. Nebo James Watt, který v 18. století vynalezl parní stroj – byl technologickým průkopníkem, ale nestal se pánem průmyslového světa, nýbrž ti, v jejichž rukách je takový majetek, že už dávno převzali vládu.

Mám tím na mysli finanční monarchisticko-aristokratické skupiny a jejich struktury, nikoliv však přežitý Bilderbergský klub, ale ty serióznější, jako je tajný francouzský elitní klub „Le Siecle“ (Epocha) nebo „Cercle“ (Kroužek), „Ostrovni klub“ – tajná síť soukromých finančních zájmů řízená evropskými aristokratickými a královskými rodinami atd. V této souvislosti ponechávám stranou otázku existence Sítě, která koordinuje činnost všech těchto struktur (příznačné je, že v české kotlině, a nejen zde, nemá nikdo o vlivu této staré evropské aristokracie ani potuchy – pozn. PP).

Netokraté však již vracejí úder: z jejich „hyperboloidu“ se stává nevídaný kousek – Metavesmír. Čeká nás vzrušující bitva pavouků, štírů, stonožek a další havěti v globální digitální bance. Bylo by dobré ji zakrýt víkem a pevně zašroubovat.

Ve své knize „covid-19. Velký reset“ Klaus Schwab tvrdí, že pandemie je předlohou k přeformátování světa a že covid se neobjevil náhodou. Podobá se to pravdě?

Pouze se to nepodobá pravdě, ale je to pravda. Schwab zdůrazňuje, že covid není pro lidstvo existenční hrozbou, není to justiniánský mor, „černá smrt“, dokonce ani „španělská chřipka“, ale covid vytváří dokonalou příležitost pro vynulování, pro odstranění starého světa, starého systému a vytvoření nového. Abychom pochopili, proč se z tohoto úkolu stal imperativ, musíme udělat velmi krátký exkurz do historie.

Na přelomu devatenáctého a dvacátého století kapitalismus vyčerpal svůj ekonomický dynamismus –

Lenin a Kautský měli každý svým způsobem pravdu. Lenin zdůrazňoval, že jediný způsob, jak může kapitalismus v imperialistické fázi řešit své problémy, je válka, zatímco Kautský předpověděl formu následující po imperialismu – ultraimperialismus, tj. to, co se v reálných dějinách stalo státně-monopolním kapitalismem na vojenském základě.

Kapitalismus je extenzivně se rozvíjející systém, v tomto ohledu se podobá otrokářství a liší se od feudalismu. Jakmile světový ukazatel zisku v kapitalistickém systému poklesl, kapitál si vzal kus z nekapitalistické zóny, udělal z ní svou periferii – zdroj levné pracovní síly a levných surovin – a ukazatel zisku se opět zvýšil. Koncem devatenáctého století byl však svět rozdělený a další vývoj se nemohl odehrávat v konfliktu průmyslových zemí s Čínou, indickými knížectvími nebo africkými kmeny, ale pouze ve válkách průmyslových zemí mezi sebou. Jinými slovy, do popředí se dostala politicko-vojenská dynamika.

Válka jako motor pokroku?

Přesně tak. Po první světové válce bylo motorem světového hospodářského rozvoje obnovení průmyslového potenciálu Německa a vznikajícího Sovětského svazu. Po druhé světové válce byla tímto motorem obnova sovětské, německé, japonské a italské ekonomiky – odtud čtyři „hospodářské zázraky“: sovětský, německý, japonský a italský. V polovině šedesátých let však všechny zázraky skončily a narazily na určitou hranici. Ajenže válka jako prostředek k jejímu překonání se stala nemožnou, protože jaderný potenciál velmocí ji činil téměř sebevražednou.

Dokud existoval Sovětský svaz, postupoval Západ velmi jednoduše. Začali brzdit vědeckotechnický pokrok a průmyslový rozvoj, zejména pomocí ekologických plánů najatých podvodníků z Římského klubu („duchovních“ předchůdců Schwaba a spol.). Sovětský svaz začal být vtahován do plánů globální reorganizace prostřednictvím „boje za ekologii“ a „globálního řízení“. Je jasné, že při existenci Sovětského svazu ve světě nemohl Západ vážně obnovit svou vnitřní strukturu na úkor tlaku na dělnickou třídu a střední vrstvu svých elit.

Na počátku osmdesátých let bylo zcela jasné, že další záchrana kapitalistického systému spočívá v oslabení nebo – což byl maximální program – ve zničení Sovětského svazu, vykradení bývalého socialistického tábora a v jeho přeměně na odbytový trh. V té době se již v samotném SSSR vytvořila vlivná nomenklaturní skupina, jejímž cílem byla změna systému a integrace se Západem. Díky úsilí této skupiny a jejich kompliců na Západě byl Sovětský svaz zničen a kapitalismus získal dalších dvacet let života. Velká část světové populace prožívala euforii a očekávala věčné liberální opojení. Prostoduchý Fukuyama vyhlásil „konec dějin“, ale v roce 2008 přišla vážná krize. Navíc nešlo jen o strukturální krizi kapitalismu, ale o systémovou krizi v její konečné fázi.

Majitelům „Světové hry“ bylo již dlouho jasné, že kapitalismus dosloužil, a je třeba ho nahradit novým, postkapitalistickým systémem, který by znovu nastartoval dějiny. V letech 2007-2008 jim bylo ještě jasnější, že to musejí udělat rychle. A právě tehdy byl vypracován ultraglobalistický plán Velkého evolučního přechodu, jehož základnou by byly USA. Byl to šestnáctiletý plán, který měla uskutečnit Demokratická strana (ve skutečnosti už to není Demokratická strana ani politická strana v klasickém slova smyslu): prvních osm let za prezidentství Baracka Obamy a druhých osm let za prezidentství Hillary Clintonové jako jeho nástupkyně. V plánu bylo vytvořit dva nadnárodní celky, Transatlantické společenství a Transpacifické společenství, jejichž soupeření se mělo stát hnací silou rozvoje během systémově-historického přechodu k postkapitalismu. Ale zůstalo to jen na papíře – přišel Trump, „papír“ roztrhal a realizaci plánu zablokoval.

Trump především podkopával možnost vytvoření dvou „trans-společností“ a zorganizování bipolárních prostředků pro evoluční přeměnu kapitalismu v postkapitalismus. Místo toho se rozhodl obnovit velikost USA – vybudovat především globální Ameriku. Připomnělo to džina, otroka z Aladinovy

kouzelné lampy: „Chceš, abych zbořil město a postavil palác?“ „Město“ – transoceánské entity – Trump zničil, ale Ameriku jako palác mu postavit nedovolili. Trump svůj program nezrealizoval – nebylo mu to umožněno, do cesty se mu postavila také řada subjektivních důvodů, ale zmařil program někoho jiného v zájmu za ním stojících sil.

Trump je někdy vnímán málem jako nacionalista. To neodpovídá skutečnosti – je to globalista starého střihu. Nebo prostě globalista, kterého nelze zaměňovat za ultraglobalistu. Globalisté se domnívají, že stát by měl být podřízen mezinárodním strukturám, jako je Mezinárodní měnový fond a Světová banka, ale v každém případě by měl být zachován, stejně jako průmyslový sektor a střední třída. Ale podle ultraglobalistů není stát vůbec potřeba, svět by měly tvořit obrovské megakorporace, něco jako nové vydání britské Východoindické společnosti. Ultraglobalisté plánují zrušit stát, průmysl se má zachovat ve stavu podobném ghettu, střední třída má být zlikvidována a svět má sestávat jen z bohatých a chudých, v poměru 20:80, něco jako eloiové a morlokové z románu „Stroj času“ H. G. Wellse.

A Trump tomuto “báječnému novému světu” zabránil?

Zmařil pokus o evoluční přechod k postkapitalismu; s Trumpem globalisté udeřili na ultraglobalisty – jak by řekl A. A. Zinovjev, zasáhli alkoholismus chlastem. Proto pro světovou elitu vyvstala otázka revolučního přechodu k novému světovému řádu jedním vrzem. Válka je vyloučena z výše uvedených důvodů. Válka je typem sociální katastrofy, ale kdo říká, že sociální katastrofa může být pouze vojenského druhu? V roce 2010 Jacques Attali na otázku, co by mohlo být impulsem pro nový světový řád, odpověděl, že by to mohly být velmi různé věci, například pandemie. Tentýž Attali si velmi vážil Marxe, a to nikoli proto, že oba byli Židé. Tady jde o něco jiného. Marx, napsal Attali, nám zanechal myšlenku světové vlády, ale její realizaci nebude provádět proletariát, nýbrž buržoazie, která, jak zdůraznil Attali (dialektik!), přestane být buržoazií.

Silně pochybuji o možnosti nastolení světové vlády, ale je pravda, že proletariát není schopen stát se vládnoucí třídou nebo vrstvou. Mimochodem, v roce 1938 se v takzvaném „Trockého testamentu“ (s nímž se mimochodem museli seznámit členové užšího kruhu vůdce finského rudého povstání Otto Kuusinen – mezinárodního přímluvce a „šedé eminence“ sovětské moci) o tom hovoří jako o samozřejmém faktu. Já bych jen dodal: proletariát se nemohl stát vládnoucí třídou, aniž by se stal nomenklaturou, jinak řečeno autokracií (resp. kratokracií – tento termín je přesnější).

Trumpův „casus belli“ (incident) v podstatě rozhodl o osudu USA v očích ultraglobalistů. Zatímco dříve plánovali využít USA jako opěrný bod globální transformace, po Trumpově čtyřletce bylo jasno: demolice trumpismu jako páky v boji globalistů může být provedena pouze demolicí samotných USA v jejich existující podobě: globálnímu resetu musí předcházet reset USA. A byl spuštěn mechanismus protitrumpovského státního převratu, jehož údernou silou bylo hnutí BLM, „černých fašistů“, které mělo otrávit dvoustoletými základy a osnovami USA: jen tak mohl být zajištěn odrazový můstek pro revoluční a pandemický přechod k postkapitalismu v globálním měřítku. Zatímco dříve ultraglobalisté předpokládali, že dokud existuje Ruská federace a ČLR, není možné USA rozložit, Trump je donutil začít hrát riskantní hru – demontáž USA.

Nyní si ultraglobalisté budou muset pospíšet s ČLR a s Ruskem, zejména s Ruskem – jediným hráčem na světě, který je schopen USA vymazat ze světa jaderným útokem. Samozřejmě pouze teoreticky, protože v praxi má velká část, ne-li většina, ruských špiček na Postzápadě všechno, co potřebuje. Nicméně světovou elitu to neuspokojí ani „teoreticky“ – historie je úskočná dáma. Současně s floydoběsy se tak zrodily koronaběsy – tanečky s koronavirovým „drakem“.

Ale zpět k otázce koronaviru: Neznáme jeho přesný původ: přirozený, nebo umělý – covid nebyl nikdy izolován, přestože bylo slíbeno 225 tisíc eur tomu, kdo to dokáže; pokud je umělý, pak vzniká otázka,

zda se „Tantalos“ utrhl ze řetězu náhodou, nebo to bylo provedeno úmyslně. V daném (ale pouze v tomto) kontextu to není až tak důležité. Důležité je, že koronavirus se stal faktorem, záminkou, tahákem při pokusu o změnu uspořádání světa v zájmu světových špiček. Máme tu nyní celou řadu opatření, na jejichž základě se všechny vlády na světě s výjimkou Švédska a Běloruska podrobily vůli ultraglobalistů. Švédům je odpuštěno, protože jsou součástí Západu.

A Bělorusku ne.

Vzpomínáte si, jak v roce 2020 přišel Josep Borrel za Lukašenkem a mírně, ale ostře, lomil rukama a nabídl mu 60 milionů eur za to, že zavede lockdown, distanční výuku a nebude pořádat přehlídky? Ale Baťka na to kašlal. Myslím, že to byla pro Postzápad poslední kapka, která posunula události léta 2020 dopředu. Lukašenko se ultraglobalistům postavil přímo a jako velký hrdina neustoupil – na rozdíl od větších a mocnějších zemí, které srazily paty a podvolily se.

Čím si myslíte, že lze vysvětlit zmítání vlád a jejich různorodé, někdy zcela protichůdné reakce?

Důvodů je několik. Za prvé, neschopnost. Za druhé, zmatek a strach z odpovědnosti – ne vůči obyvatelstvu, ale vůči svým nadřízeným. Za třetí, za poslední tři desetiletí se nikde nevytvořila jednotná a soudržná vládnoucí třída. Například Ruská federace je kvazi-třídní a kvazi-kastovní společnost. A tendence k rozvoji třídního rozvrstvení podkopává tendenci k rozvoji stavovského uvědomění – a naopak. Výsledkem je společnost (a vláda) kolážového typu. V této situaci jsou skutečnými subjekty klany a správní aparáty různých úrovní. A ty mají odlišné názory na společenské procesy, protože jejich zájmy jsou odlišné, včetně her kolem covidu.

Za čtvrté, a v neposlední řadě, část vládnoucí elity, pokud neprohlédla, pak alespoň cítí naléhavost situace a oprávněně se domnívá, že totální očkování (zejména dětí), covid pasy a další opatření za účelem přísné společenské kontroly a zásahu do soukromého života by mohly vyvolat revoluční situaci s nejasným výsledkem. Ostatní – „záchranáři“, „covidoví svědci“ a „vakcinátoři“ – buď vůbec nic nechápou, nebo vědomě z různých ambiciózních důvodů tlačí tento režim na hranu propasti, aniž by si uvědomovali, že i oni do ní nakonec spadnou. No a potom jsou tací, co prostě vydělávají „prachy“ a doufají, že v případě velkého povyku utečou ze země někam, kde bude podle jejich názoru „čisto a jasno“. Ostatně soudím, že je čeká stejně neslavný osud jako Ostapa Benderu na rumunské hranici.

Schwab píše o opatřeních, která mají pomoci prosadit plán ultraglobalistů na tento „nový normál“?

Za prvé je to zavádění tvrdých forem sociální kontroly – QR kódy, covidové pasy, sociální distance, omezování prostorové mobility lidí, omezování práv starých lidí coby „balastu“ pod záminkou péče o ně, likvidace nedotknutelnosti soukromého života, „korekce“ jednání jednotlivců i celých skupin a mnoho dalšího. Těmito opatřeními se přechází od kapitalistického přivlastňování materializované práce (kapitálu) k přivlastňování nehmotných výrobních faktorů – společenských a duchovních čili zotročení celého člověka.

Za druhé jsou to právě lockdowny, které drtí střední a malé podniky. Lockdown je prostředkem globálního přerozdělování světových aktiv, bez něhož nelze nový řád vytvořit. Ve 24. kapitole prvního dílu Kapitálu Marx popsal proces prvotní akumulace kapitálu, bez něhož by nebylo možné zahájit vlastní kapitalistickou akumulaci. Jeho hlavní formou bylo vyvlastňování – lidé byli vyháněni z půdy, tj. zbavováni výrobních prostředků a majetku. Totéž se děje dnes, východ z kapitalismu a vstup do něj jsou zrcadlově podobné: v novém postkapitalistickém systému se vytváří masa ožebračených lidí jako objekt vykořisťování a odcizení.

Za třetí maximální oslabení a v dlouhodobém horizontu zničení národního státu jako instituce moderní doby, stejně jako mnoha ústavních práv a demokratických svobod, které byly vydobýty bojem, krví a potem mnoha generací evropských „proletářů“ a „středních vrstev“. To vše se resetem vynuluje. „Nová normalnost“ je bio-eko-techno-fašistický výsledek povstání elit Postzápadu. Obecně je třeba říci, že současní ultraglobalisté jsou přímými dědici německého nacismu s jeho nadřazenou rasou a trockismu s jeho globální permanentní revolucí. Globální digitální koncentrák pro masy v důsledku „povstání elit“ (C. Lash) je extatické spojením nacismu a trockismu, ale to je na samostatné pojednání.

Za čtvrté distanční vzdělávání pro 80 % populace jako odříznutí obrovské masy lidí od skutečného vzdělání.

Za páté informační teror jako prostředek destrukce občanské společnosti – neustálé strašení novými epidemiemi, klimatickými katastrofami, hladomorem. Lidé propadají panice zásluhou těch, kteří by měli svým postavením lidi uklidňovat a vzbuzovat v nich důvěru – státníků. Na začátku roku 2020 například Angela Merkelová a Boris Johnson Němcům, respektive Britům, namluvili, že zemřou miliony lidí! Žádné miliony nezemřely, ale strach už byl jednou zaset.

Je to poselství: objeví se nové viry a nové epidemie, ještě děsivější!

Ano, neopovažujte se rozvolňovat! WHO už začala vyhrožovat novou strašlivou chřipkou – zemře prý 33 milionů lidí! Proto dodržujte všechny příkazy „sanitárně okupačních“ orgánů. Podřizujte se sociálním opatřením, která jsou zaváděna s cílem vytvořit to, čemu se říká „nový normál“. Schwab a ultraglobalisté mají přinejmenším trojí obavu:

První je sociální výbuch, tuhý odpor lidí a části elit, touha vrátit se ke „starému normálu“. Druhou pomalé tempo změn: ultraglobalisté počítali s bleskovým útokem, jako kdysi Hitler. Stačí sabotáž, proces se zastaví a bude třeba vymyslet něco nového, například klimatické běsy namísto koronaběsů.

Minulý týden zveřejnil Rothschildy vlastněný časopis The Economist článek, podle kterého pandemie koronaviru skončí do konce roku 2022 (doslova: vymizí). Rothschildové a The Economist to myslí vážně, s Vatikánem tvoří mimo jiné Radu pro inkluzivní kapitalismus, tedy ultraglobalistický subjekt, který není o nic méně „cool“ než Světové ekonomické fórum.

Co nám tento článek jako prubířský kámen a sebenaplňující se předpověď může říci? Že koronaběsy vyřešily minimální program, tj. vydělat na „vaccíně“, začít navykat lidi na „nový normál“, poničit drobné a střední podnikání atd., ale nepodařilo se udržet tempo a vyvolalo to odpor, včetně některých elit, a navíc se posílila pozice netokratů, Rockefellerových struktur atd., tj. došlo k narušení jisté rovnováhy. A nyní je třeba to vyrovnat. Kdo říká, že lockdown může být nařízen pouze ze zdravotních důvodů? Může být vyhlášen z důvodů boje proti smogu a změně klimatu, jak ukazuje současná situace v Indii.

Třetí obavou Schwaba a Schwaboidů je odstoupení od ultraglobalistického projektu alespoň jednoho velkého státu, tj. USA, ČLR nebo Ruské federace. Schwab otevřeně píše, že pokud se tak stane, projekt nebude realizován. Pokus svrhnout Si Ťin-pchinga s pomocí Komsomolců selhal. Zato s pomocí státního převratu svrhli Trumpa. Jeden na jednoho. Nyní bude hodně záležet na tom, jak se vyvine situace v Rusku. To znamená, že stejně jako na počátku dvacátého století se ukazuje, nakolik je ekonomicky slabý článek rozhodující pro osud světového systému: podaří se ultraglobalistům plně realizovat „nový normál“ v podobě bio-eko-techno-fašismu, nebo narazí – a rozbijí si hlavy? Kapitalismus směřoval k této „nové normalnosti“ už ve dvacátém století, ale Stalinův Sovětský svaz tuto temnou budoucnost téměř o celé století odsunul. Právě za to a také za to, že zničil nástroj tehdejších globalistů – Hitlera a nacismus, buržoazie a její lokajové v Ruské federaci Stalina

nenávidí.

Chceme věřit tomu, že obavy „Schwabů“ nebudou liché: díky Rusku a lidem budoucnosti si naši potomci budou moci o počátku jednadvacátého století říkat: „A ve strachu prchal Hlavní buržoa a hlasitě proklínal tuto zemi s jejími skvělými lidmi“.

Věštyně Vanga předpověděla, že v polovině 21. století se Rusko stane světovým lídrem a všechny zachrání.

Vanga předpověděla spoustu věcí, a to nejspíš na základě nápovery bulharských tajných služeb. Když budu mluvit vážně, myslím, že v bitvě o jednadvacáté století zvítězí ten, kdo padne jako poslední, a nejlépe na mrtvolu nepřítele. Může Rusko spasit svět? Může, pokud se o něj celý ten nelidský proces vytváření kanibalské verze postkapitalistického řádu zarazí. Každý nový režim, který vzniká, je zpravidla krutý a kanibalský. Čím větší odpor je kladen proti jeho vzniku, čím více zubů bude tomuto mladému dravci vyraženo, tím mírnější nakonec bude.

Rusko má mnoho šancí působit jako takové geo-historické soukolí. Otázkou je, zda k tomu má vůli a odvahu. Vždy existuje morální volba, morální křižovatka. Právě na takové křižovatce se dnes Kreml nachází a s ním – opět – i ruské dějiny. Obě možnosti volby jsou nebezpečné, jedna je nepohodlná, ale se ctí a šancí na vítězství, druhá je pohodlná (dočasně, protože dlouhodobě – Řím zrádcům neplatí), ale poráženecká a potupná. Chápu, že šéfové v každé zemi nepracují ani tak pro obecný zájem, ale pro mechaniku převzetí a udržení moci svou vlastní skupinou. Tento přístup je však vhodný pro situace relativního systémového klidu a rovnováhy. V nerovnovážných, krizových situacích musí špičky, aby si udržely moc, jednat jako zastánci obecných zájmů, zájmů celé společnosti nebo alespoň její většiny. A to zpravidla vyžaduje boj.

Jak zpíval Vysockij: „Zjisti, kdo jsi: zbabělec, nebo vyvolený osudem, / A vyzkoušej si, jak chutná skutečný boj.“

Andrej Fursov – ruský historik, sociológ, riaditeľ Centra ruských výskumov Moskovskej humanitnej univerzity, riaditeľ Inštitútu systémovej a strategické analýzy, akademik Medzinárodnej akadémie vied, člen Medzinárodnej akadémie vied (Innsbruck, Rakúsko).

Preklad: protiproud.cz

Zdroj: izborsk-club.ru